

(Címer)
SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.025/2019/4.szám

A Szegedi Ítéltábla a **felperest képviselő szervezet neve** (ügyintéző: **jogi képviselő neve, felperest képviselő szervezet székhelye**) által képviselt **felperes neve, felperes székhelye** szám alatti székhelyű felperesnek - a Dr. Erdei Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Erdei Zoltán ügyvéd **cím 1**) által képviselt **alperes neve, alperes címe** szám alatti állandó lakos alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránti perében a Szolnoki Törvényszék 2018. november 12. napján kelt 5.P.20.616/2017/37. sorszámú ítélete ellen az alperes által 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Az alperes köteles megfizetni az államnak a le nem rótt 48.000,- (Negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az adóhatóság felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes az **A Kft.**(továbbiakban: adós) egyedüli tagja és vezető tisztségviselője volt 2010. július 8. napjától 2016. április 28. napjáig.

Az adóhatóság az adós ellen folyamatban lévő végrehajtási eljárásban az adós bankszámlái ellen 2012. augusztus 1. napjától azok megszűnéséig - 2015. március 18. napjáig - folyamatosan beszédési megbízásokat adott ki. A felperes végrehajtói 2014. április 24. napján az adós székhelyén helyszíni végrehajtási cselekményt folytattak 9.438.160,- Ft összegű végrehajtás alá vont és meg nem fizetett tartozására tekintettel, mely eredményre nem vezetett. A végrehajtás alapjául szolgáló tartozást a NAV (...) Regionális Adó- és Vám Főigazgatósága (...) számú jogerős határozatával írta elő, melynek felülvizsgálata iránt az adós keresetet nyújtott be a **(település 1)-i** Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál, aki azt **...K.../2013/24.** sorszámú, 2013. december 12. napján kelt jogerős ítéletével elutasította.

Az adós alkalmazásában állt az alperesi ügyvezető fia **tanú 1** 2002. augusztus 1. napjától 2014. május 10. napjáig értékesítőként, akinek munkaszerződését - személyi alapbérére vonatkozóan - több alkalommal módosították (2003., 2004., 2005. december 31., 2006. június 30., 2006. december 31., 2007. december 31., 2011. december 31.). **tanú 1** munkaviszonyának megszűnését követően az adós **tanú 1** részére 2014. december 31. napján 10.000.000,- Ft összegű kölcsönt nyújtott, aki annak visszafizetését 2015. évben vállalta, amelynek eleget is tett (2015. január 1. napján 1.100.000,- Ft, 2015. december 5. napján 8.890.000,- Ft visszafizetésével). Az adós 2015. december 18. napján „szerződés szerinti jutalom” címén **tanú 1** részére 9.658.675,- Ft összegű jutalmat fizetett ki annak ellenére, hogy az adós 2015. január 28. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

A felperes, mint hitelező 2015. január 21. napján terjesztette elő kérelmét az adós fizetéseképtelenségének megállapítása és felszámolásának elrendelése iránt. A felszámolási ügyekben eljáró **(település 1)-i** Törvényszék **...Fpk...-15-.../10.** számú végzésével az adós fizetéseképtelenségét megállapította és felszámolását elrendelte. Az adóssal szembeni felszámolási

eljárás kezdő napja 2016. április 28. A felszámolási ügyekben eljáró **(település 1)-i Törvényszék ...Fpk...-15-.../27.** sorszámú végzésével az adóssal szembeni felszámolási eljárást befejezte, és az adóssá megszüntette. A végzés indokolása szerint az adós felszámolási eljárásában összesen három hitelező jelentett be igényt 14.899.264,- Ft összegben, ebből a felperes bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezői igényének összege 6.922.276,- Ft. Az adóssal szembeni felszámolási eljárás befejezésének közzétételére 2018. május 17. napján került sor.

A felperes 2017. május 22. napján előterjesztett kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós volt képviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el és ezáltal az adós vagyona 9.658.675,- Ft összeggel csökkent. Kereseti kérelmét a felszámolási eljárást is szabályozó 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdésére alapította. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetével kapcsolatban előadta, hogy az 2015. januárjában már fennállt. Ezt követően a hitelezői érdekek sérelmével az adós 2015. december 18. napján az alperes fia, **tanú 1** volt munkavállaló részére 9.658.675,- Ft összegű jutalmat fizetett ki.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztének időpontja 2015. január 28. napja. Nem vitatta a jutalom kifizetését, időpontját, összegét, azonban annak ellenére, hogy **tanú 1** munkaviszonya az adósnál megszűnt, nem jogsértő a volt dolgozó részére jutalom kifizetése. Arra is hivatkozott, hogy a felperes a per megindítására nem jogosult, nem tekinthető hitelezőnek, mert a hitelezői igényt megalapozó adóhatósági határozat alakilag - annak aláírását tekintve - nem szabályszerű, emiatt az semmis.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes, mind az adós vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, és ezáltal az adós vagyona 9.658.657,- Ft-tal csökkent.

Ítéletének indokolásában az adóssal szembeni felszámolási eljárás kezdeményezésekor (2015. január 21. napján) hatályos Cstv. 33/A. § szerinti törvényi feltételek fennálltát vizsgálta. Megállapította, hogy a felszámolási eljárás befejezésére 2018. májusában került sor, a kereset előterjesztésére 2017. május 22. napján, így arra a törvényes határidőben került sor. A felperes az adós felszámolási eljárásába bejelentkezett, a záróvégzés szerint hitelezőként van nyilvántartva, ezért a per megindítására jogosult volt. A felperes hitelezői minőségével kapcsolatos alperesi álláspontot nem tartotta megalapozottnak. Hangsúlyozta, hogy az alperes által csatolt kúriai döntések jelen perben önmagukban nem relevánsak. Az alperes 2018. október 1. napján tartott tárgyaláson a felperes hitelezői minőségét vitatta, azonban azzal összefüggésben eljárást nem kezdeményezett annak ellenére, hogy a tárgyalás elhalasztásával együtt kötelezte alperest, amennyiben ezen peres eljárással összefüggésben bármely bíróságnál, vagy hatóságnál eljárást kezdeményez, akkor azt a beadvány másolatával igazolja. Az alperes a felhívásban foglaltaknak nem tett eleget, ezért úgy tekintette, hogy nyilatkozatával összefüggésben eljárást nem kezdeményezett. Ezért elfogadta, hogy a felperes, mint az adós felszámolási eljárásába bejelentkezett és nyilvántartásba vett hitelező a peres eljárás megindítására jogosult volt. Mindezek miatt a kereseti kérelmet érdemben vizsgálta.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kapcsolatban rögzítette, a felperes azt akként határozata meg, hogy ez a folyamat 2012-től elindult, de 2015. januárjában már biztosan fennállt. Az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját 2015. január 28. napjában jelölte meg. Ez az az időpont, amikor az alperes képviselőjében meghatalmazottja, **tanú 1** a felszámolási eljárás során az adós elleni felszámolási kérelemről szóló bírósági értesítést átvette. Bár a fizetéseképtelenséggel

fenyegető helyzet kezdő időpontjának megállapításához gyakran szakértői bizonyítás szükséges, tekintettel a felperes által megjelölt jogellenes hitelezői érdekekkel ellentétes alperesi ügyvezetői magatartás időpontjára (2015. december 15. napja), mely az alperes által sem vitatott fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni időpont, szakértői bizonyítás nélkül ezt az időpontot fogadta el.

Ezen időpont után a keresetben megjelölt, az adós volt munkavállalója, **tanú 1** részére történő jutalom kifizetése a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartás. A jutalom jogalapja körében megjegyezte, annak kifizetésére konkrétan irat az eljárás során csatolásra nem került annak ellenére, hogy mind az alperes képviselője, mind a **tanúként** meghallgatott **tanú 1** azt állította, hogy vannak ezzel összefüggő okiratok, szerződésmódosítás. **tanú 1** **tanú** munkaszerződése semmilyen utalást, szabályozást a jutalomra vonatkozóan nem tartalmaztak. A munkaszerződésekkel összefüggésben az alperes arra hivatkozott, hogy a Munka Törvénykönyvének változását követően bizonyára készült új munkaszerződés, azonban ezt sem csatolták az eljárás során. A felperes által csatolt utolsó munkaszerződés módosítás 2011. december 31. napján kelt, melyet az adóhatósági eljárás keretében az alperes bocsátott a felperes rendelkezésére, illetőleg a bíróságnak ugyanezen munkaszerződések kerültek megküldésre a felszámoló által.

A jutalomösszege körében az alperes indítványára megkereste a **B Kft.-t**, az adós volt könyvelőjét, hogy a 9.658.657,- Ft összegű jutalom bérszámfejtéséhez szükséges dokumentumokat küldje meg. Ezt a könyvelő társaság nem teljesítette, ennek ellenére ismételt megkeresés nélkül érdemben határozott, mert ha az iratok megküldésre kerültek volna, az sem eredményezné az alperes mentesülését a vezetői felelősség alól, mert egy volt munkavállaló, az adós törvényes képviselőjének a fia részére történt jutalom kifizetése a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartás. Ezért mellőzte **tanú 2** **tanú** meghallgatását is.

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésében az alperes elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte. Előadta, hogy **tanú 1** az adós alkalmazottja volt és a felperes sem vitatta, hogy részére a munkaszerződés szerinti munkabér jellegű jutalom kifizetése történt, melyről az adós bevallást is nyújtott be az adóhatósághoz, melyet az elfogadott és felkönyvelte az adós adófolyószámlájára. Ezért a per szempontjából hitelező az a munkavállaló is, akinek az adós bármilyen munkabér jellegű összeggel tartozott, ezért ezen összeg munkavállalónak történő kifizetése hitelezőnek történt kifizetésnek minősül. E tekintetben a hitelezők között megkülönböztetést tenni nem lehet, ezért a munkavállaló-hitelezőnek történt kifizetés nem sérti az egyéb hitelezői érdekeket. Nem jogszabályba ütköző, ha a vezető tisztségviselő érvényes és hatályos munkaszerződés szerint kifizetést teljesít a munkavállaló részére. Perbeli esetben az alperes az adós valós és fennállt munkaszerződésen alapuló tartozását fizette ki, ezért vagyonsökkenés sem következett be.

A vezető tisztségviselő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után valamennyi hitelező érdekének figyelembe vételével köteles eljárni, magatartását, ennek következtében a vagyonsváltozást is az összhitelezői érdekek szempontjából kell megítélni. A Cstv. nem az egyes hitelezők érdekeinek más hitelezők érdekei elé helyezését, hanem a hitelezői igények kielégítésére rendelkezésre álló vagyonsvölcsökkenését szankcionálja. Nem az egyes hitelezők érdekeinek összemérését, hanem a hitelezői érdekek védelmét teszi a vezető tisztségviselő kötelezettségévé.

Fenntartotta, semmis az a felperesi adóhatározat, amely megalapozta a felperes hitelezői minőségét a felszámolási eljárásban. A felperesi határozat semmiségi okban szenved, ennek az a következménye, hogy a felperes nem minősül hitelezőnek a felszámolási eljárásban, ezért jelen pert sem indíthatta volna meg. Ezeket a körülményeket a bíróság hivatalból köteles vizsgálni, és a

bizonyítási kötelezettséget nem terhelhette rá. A semmisséggel kapcsolatban az ítéletnek részletes indokolást kellett volna tartalmaznia, melynek hiánya az indokolási kötelezettség megsértése.

A fellebbezésre észrevétel nem érkezett.

A fellebbezés **nem alapos.**

A felperes keresetében az alperes vezetői felelősségének megállapítását kérte arra hivatkozással, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően (2015. január vége) ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, és ezáltal az adós vagyona 9.658.675,- Ft-tal csökkent.

Ha a jogi személy tagja, vezető tisztségviselője a jogi személy tevékenységi körében jár el, és ilyenkor a jogi személlyel szerződéses vagy szerződésen kívüli jogviszonyban álló harmadik személynek érdeksérelmet okoz, a polgárjogi felelősség jogkövetkezményei általában a jogi személlyel szemben alkalmazhatók.

Más a helyzet akkor, ha a külön jogszabály szankciós jelleggel átviszi a felelősséget a tagra, vezető tisztségviselőre. Ebben az esetben a tag, vezető tisztségviselő a deliktualis kárfelelősség feltételei szerint felel a felróható magatartással okozati összefüggésben keletkező vagyoni hátrányért. A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (2) bekezdése szerint a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. Külön törvény e követelmény felróható megszegése esetére - ha a gazdasági társaság fizetéseképtelenné vált- előírhatja a vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét.

A Gt. hivatkozott 30. § (3) bekezdése továbbfejlesztette a vezető tisztségviselőre irányuló korábbi felelősségi szabályokat és a korlátolt felelősség speciális áttörésével a jogszerűtlen gazdálkodásért való felelősség (wrongful trading) intézményét honosította meg annak érdekében, hogy a társaság ügyvezetését csődközeli helyzetben visszatartsa a hitelezői érdekeket sértő magatartásoktól. A hitelezővédelmi tényállás beiktatását az indokolta, hogy a felelősen gazdálkodó üzletembertől elvárható, hogy az irányítása alatt álló céget a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte esetén úgy működtesse tovább, hogy a hitelezők esélyét követeléseik behajtására ne veszélyeztesse. Ilyen esetben az ügyvezetőnek - ha nem kezdeményezi a csődeljárást, illetve a felszámolási eljárást - minden intézkedésével arra kell törekednie, hogy a hitelező követelésükhöz hozzájussanak.

A fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése esetén az ügyvezető marasztalásának lehetőségét a 2006. július 1. napján hatályba lépett 2006. évi VI. törvény iktatta be a Cstv. - mint külön törvény - rendelkezései közé akként, hogy az igényérvényesítés két lépcsőben történhet, először megállapítási kereset (Cstv. 33/A. §), majd annak eredményessége után külön marasztalási kereset előterjesztésével. A 2006. évi VI. törvényhez fűzött miniszteri indokolás hangsúlyozta a vezető (polgári jogi) kártérítési felelősség speciális jellegét. Ez egyrészt ez igényérvényesítésnek a törvényben szabályozott általánostól eltérő módjában nyilvánul meg és abban, hogy megállapítási perben kell tisztázni a felelősség megállapításához szükséges tényállást, mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében. A vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása alapján a végleges marasztalásra csak akkor kerülhet sor, ha fedezet hiányában az adós vagyonából valóban nem történik meg a hitelezői igények kielégítése. A vezető tisztségviselőkkel szemben tehát csak a felszámolási eljárás befejezése után lehet marasztalási igényt érvényesíteni (1/2003. PJE III/b.).

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 3:118. §-ának hatályba lépésekor, 2014.03.15. napján - eltérően a már nem hatályos Gt. korábbi rendelkezéseitől - nem tartalmazott utalást a külön jogszabály alkalmazására. Maga mondta ki a vezető tisztségviselő felelősségét, és meghatározta annak feltételeit, viszont nem tért ki az igényérvényesítés eljárási rendjére. Valójában azonban az új Ptk. hatályba lépésével sem kétféle felelősségi szabály alapján alkalmazható jogról, és nem kétféle igényérvényesítésről van szó, hanem egy alanyi jogról és annak meghatározott eljárási rend szerinti érvényesítéséről. A Cstv. 2017. évi XLIX. törvénnyel történt 2017. július 1. napjától hatályos 33/A. § (14) bekezdése ezt már egyértelműen tartalmazza. Ezért a Ptk. 3:118. §-ában megjelölt felelősségi szabályt annak hatályba lépésétől - a Ptk. elsőbbségét hangsúlyozva - továbbra is együttesen kell alkalmazni a Cstv. 33/A. §-ában szereplő felelősségi szabályokkal. Fentiekből következően a perben a 2015.01.21. napján kezdeményezett, és ezt követően 2015.10.20. napján elrendelt felszámolási eljárásra tekintettel a felperes keresete folytán az alperes vezetői felelősségét az új Ptk. 3:118. §-a és a Cstv. 33/A. §-ának rendelkezései alapján kell vizsgálni.

A Cstv. 33/A. §-át azonban a jogalkotó több - eddig öt - alkalommal módosította. Főszabályként az egyes módosítások hatálybalépését illetően az adóssal szembeni felszámolási eljárás kezdeményezésének időpontjában hatályos törvényszöveget kell alkalmazni.

A Cstv. 2011. évi CXCVII. törvény 35. §-ával megállapított és 2012.03.01. napjától jelen ügyben alkalmazandó 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látták el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A (3) bekezdés szerint mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése tehát meghatározza, hogy a vezetői felelősség megállapítása iránti keresetet kik, mely bíróság előtt és mely időtartam alatt terjeszthetik elő. A törvényi rendelkezés szerint a kereset előterjesztésére perbeli legitimációval a hitelező vagy az adós nevében a felszámoló jogosult.

Az alperes az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében is vitatta a felperes hitelezői minőségének fennálltát, így azt, hogy a kereset előterjesztésére jogosult volt. E körben arra hivatkozott, hogy az az adóssal szemben keletkezett jogerős adóhatósági határozat, amely alapján a felperes hitelezői igényét a felszámolási eljárásba bejelentette semmis, és annak következményeként, miután azt hivatalból figyelembe kell venni, a felperes perlési jogosultsága nem áll fenn. Az ítéletábra ezzel kapcsolatban megjegyzi, a közigazgatási (adóhatósági) határozat semmisségére a közigazgatási eljárásban, illetőleg a jogerős közigazgatási határozat felülvizsgálatára indított közigazgatási perben lehet hivatkozni, az jelen polgári peres eljárásban érdemben nem vizsgálható, arra a polgári ügyekben eljáró bíróságnak hatásköre nincs. Az elsőfokú eljárás adataiból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság határidő tűzésével felhívta az alperest arra, hogy a felperes hitelezői minőségét megalapozó jogerős adóhatósági határozat semmisségével kapcsolatos eljárást megindította és azt

igazolja. Nem vitás a peradatokból, hogy e kötelezettségének az alperes nem tett eleget, melyből következően azt kellett vizsgálni, hogy a Cstv. 33/A. §-a szerinti perben a Cstv. szabályai szerint a felperes hitelezőnek minősül-e vagy sem. Azt az alperes sem vitatta, hogy a felperes hitelezői igényét a felszámolási eljárásba bejelentette, azt a felszámoló nyilvántartásba vette és visszaigazolta. Ezért az adós felszámolási eljárásában a felperes a Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pontja alapján hitelezőnek minősül, mert az adóssal szemben pénzkövetelése van, és azt a felszámoló nyilvántartásba vette. Mindebből következően a felperes perbeli legitimációja, perindítási jogosultsága fennállt.

Megjegyzni továbbá az ítéletábra, hogy az iratokból - ide értve a felszámolási eljárás iratait is - megállapítható, hogy az adós az alperes által hivatkozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt keresetet terjesztett elő a **(település 1)-i** Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál, amely keresetét jogerősen elutasította. Továbbá csak utal az 1/2019. számú KMPJE határozatra, amelynek - az alperes által a semmisség körében kifejtettekkel összefüggésben - 2) pontja azt tartalmazza, hogy a közigazgatási döntés kiadmányozójának aláírásával kapcsolatos hiba vagy hiányosság önmagában semmisséget nem eredményez, az eljárási jogszabálysértésnek minősül.

Az iratokból továbbá az is megállapítható, hogy a felperes 2017. május 22. napján terjesztette elő keresetét - az adóssal szembeni felszámolási eljárás alatt - az elsőfokú bíróságnál, és az adóssal szembeni felszámolási eljárás egyszerűsített módon történő befejezésére a felszámolási ügyekben eljáró **(település 1)-i** Törvényszék **...Fpk...-15-.../27.** sorszámu 2017. október 10. napján kelt 2017. november 9. napján jogerőre emelkedett és 2018. május 10. napján közzétett végzésével került sor, ezért a kereset a törvényi határidő alatt került előterjesztésre. Mindezekből következően a kereset érdemben vizsgálható volt.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően három tényállást jelöl meg, amely a vezetői felelősség megállapításának alapjául szolgálhat (a vezető magatartásával okozott adósi vagyonszökkenés, a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulása, valamint környezetkárosítással kapcsolatos kötelezettségek elmulasztása, megszegése). A felperes kereseti kérelmében ezek közül arra hivatkozott, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét (2015. január vége) követően vezetői tevékenységét nem a hitelezők érdekeinek megfelelően látta el és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona csökkent.

A Cstv. fentebb ismertetett 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői felelősség megállapításához szükséges tényállási elemek közül a perben főszabályszerűen a felperesnek kell bizonyítania - figyelemmel a Pp. 164. § (1) bekezdésében írtakra - a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének kezdő időpontját, továbbá, hogy ezt követően az alperes vezetői tevékenységét nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, és ezáltal az adós vagyona csökkent. A fenti felelősség alapjául szolgáló törvényi tényállási elemek sikeres bizonyítását követően az alperes kimentheti magát a felelősség alól. Ehhez - a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti magatartást kellett bizonyítania azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

A felperes keresetében előadta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2015. január hónapban bekövetkezett, mellyel kapcsolatban az alperes álláspontja az volt, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztének időpontja 2015. január 28. napja. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra ítéletében, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének megállapítására - figyelemmel arra, hogy az bonyolult gazdasági kérdés - általában szakértői bizonyítás útján kerül sor. Tekintettel azonban arra, hogy az alperes nyilatkozata szerint is

2015. január 28. napján az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezett és a keresetben megjelölt sérelmezett hitelezői érdeket sértő vezetői magatartás - a jutalom kifizetése - ezt követően (2015.12.18.) történt, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor szakértői bizonyítás nélkül a felperes által megjelölt időpontot fogadta el.

Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban is, hogy az adós volt munkavállalója - az alperes gyermeke - részére a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően történő jutalom kifizetése hitelezői érdeket sértő vezetői magatartás. Ezzel kapcsolatban az ítéletábra megjegyzi, a rendelkezésre álló adatokból következően a jutalom kifizetésére **tanú 1** munkaviszonyának megszűnését (2014. május 10. napját) követően került sor, azonban az elsőfokú eljárás során - felhívás ellenére, illetőleg a lefolytatott bizonyítás ellenére sem - volt megállapítható sem a kifizetés jogalapja, sem a kifizetettösszege. A jutalom kifizetésére irat csatolására nem került sor és helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy **tanú 1** rendelkezésre álló munkaszerződésai - annak módosításai sem - utalást, szabályozást a jutalomra vonatkozóan nem tartalmaztak. A jutalom összegezésének megállapítása körében a bérszámfejtéshez szükséges okiratok sem álltak rendelkezésre, azok az elsőfokú bíróság részére nem kerültek megküldésre. Mindezekből az következik, hogy nem bizonyított, hogy **tanú 1** részére munkabér jellegű jutalom kifizetésére került sor 2015. december 10. napján. Helyesen érvelt az elsőfokú bíróság, hogy ezen okiratok megküldése esetén sem mentesült volna az alperes a vezetői felelősség alól, mert egy volt munkavállaló - a vezető tisztségviselő gyermeke - részére történt jutalom kifizetése a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után kétséget kizáróan a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartás. Ezzel kapcsolatban az ítéletábra rámutat arra, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott magatartás szempontjából másként kell megítélni a kívülálló hitelező és a társaság (az adós) képviselőit, tagjait, illetve ezen személyek családtagjait, cégeinek követelését. A Cstv. 33/A. (1) bekezdésében foglalt rendelkezések célja, hogy az adós gazdasági társasággal gazdasági kapcsolatban álló személyek, cégek érdekeit, a gazdasági élet biztonságát szolgálják. Ezért vagyonszökkentő magatartás, ha a vezető tisztségviselő tisztségének gyakorlása során saját, illetőleg az érdekeltségi körébe tartozó vállalkozás, vagy hozzátartozói érdekeit tartja szem előtt a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után. Az adós hitelezőinek érdeke azt kívánja meg, hogy a Cstv. kötelező kielégítésre vonatkozó szabályai (Cstv. 57. § (1) bekezdése) betartásra kerüljenek, így a vezető tisztségviselők, illetőleg azok hozzátartozói felszámolás közeli helyzetben más hitelezőket - perbeli esetben a felperest - megelőzően ne jussanak hozzá követeléseikhez és ezáltal az adós vagyont ne csökkenthessék (BDT2013.2881.). Nem vitásan az alperesi vezető közeli hozzátartozója részére történő - egyébként sem jogalapján, sem összegezésében nem bizonyított - jutalom kifizetése nem a külső hitelezők -, így a felperes hitelezői érdekét szolgálta, ezért ezen összeg erejéig a vagyonszökkenés megállapítható. Hangsúlyozza az ítéletábra azt is, hogy a peradatokból megállapíthatóan a per tárgyát képező kifizetés annak tudatában történt az alperesi vezető tisztségviselő részéről, hogy a kifizetés időpontjában az adósnak lejárt, esedékes tartozásai is (pl. felperes irányában) fennállottak.

A fent kifejtettek alapján megállapítható, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban az alperes vezetői felelősségének a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt törvényi feltételei fennállását (fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése az adósnál, ezt követően kifejtett alperesi hitelezői érdekeket sértő magatartás és azzal összefüggésben az adósnál bekövetkezett vagyonszökkenés) a felperes bizonyította.

Ezt követően az alperest illette meg a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében írt lehetőség a felelősség alóli mentesülésre, azonban e körben az elsőfokú eljárásban és fellebbezésében sem terjesztett elő érdemi védekezést, nem hivatkozott arra, hogy az általa sem vitatott fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható

valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ezért az elsőfokú bíróság érdemben helyesen döntött, amikor a felperes kereseti kérelmének helyt adva megállapította az alperes vezetői felelőssége fennálltát.

A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A pereszes alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a alapján köteles megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 60. § (1) bekezdése alapján őt megillető személyes illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összegét.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet határidőben nem terjesztett elő, ezért felszámítható másodfokú eljárási költsége nem merült fel, ezért erről az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

Szeged, 2019. április 17.

. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Béri András s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró